

Tuần Báo Vô Vi

1 tháng 7 năm 2012

Số 88

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay bé phải xa bạn đạo xứ nóng về xứ tuyết lạnh, Bé sẽ làm việc nhiều hơn xứ nóng, Bé nghĩ sao về việc này ?
- 2) Tâm thức của con người đang phát triển đến đâu ?
- 3) Lúc này thấy Bé rất khỏe và lúc nào cũng dấn thân giúp đỡ bạn đạo tại sao ?
- 4) Tại sao Bé thích mọi người chịu thanh lọc và tu thiền ?
- 5) Con đường duyên nghiệp bắt buộc mọi người phải tuân theo là sao ?
- 6) Mọi người biết tự lo cho chính họ, Bé có vui không ?
- 7) Người đời thường hay cầu xin sự giúp đỡ của Bề Trên tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 17 tháng 11 năm 1993 1) Hỏi : Hôm nay bé phải xa bạn đạo xứ nóng về xứ tuyết lạnh, Bé sẽ làm việc nhiều hơn xứ nóng, Bé nghĩ sao về việc này ? Đáp : Thưa, Bé có làm việc ở xứ nóng lạnh cũng vậy thôi, tình thương của bạn đạo mới hay cũ cũng có cơ hội hâm nóng tình thương và đạo đức giữa Trời Đất và người lúc nào cũng sống động trong sự hòa tiến. Kệ: Tham thiền nhập định tạo thân yên Cảm giác tu tâm giải nổi phiền Phát triển tâm lành Trời độ thức Tu tâm sửa tánh sống an yên.	Ngày 18 tháng 11 năm 1993 2) Hỏi : Tâm thức của con người đang phát triển đến đâu ? Đáp : Thưa, con người của thời đại, đang chạy theo đà tiến hóa của vật chất. Ngược lại, người tu thì đang chần ngán sự kích động của thiên cơ lại càng chăm chú tu thiền hơn, tâm thân bớt bận rộn hơn người chạy theo vật chất, cuối cùng của nó, tình tiền duyên nghiệp đều hư ảo và chẳng đi đến đâu cả, chỉ có tu thì mới thuận chiều tiến hóa hơn. Kệ: Chuyên tu lại giải quy hườn tiền Chẳng có thờ than chẳng cảm phiền Quy hội chơn hồn tăng thức giác Xuất hồn tiến hóa tự mình xuyên.
Ngày 19 tháng 11 năm 1993 3) Hỏi : Lúc này thấy Bé rất khỏe và lúc nào cũng dẫn thân giúp đỡ bạn đạo tại sao ? Đáp : Thưa, Bé đến tuổi này vẫn khỏe mạnh và cảm thấy phải quý yêu tất cả mọi người đúng theo đường lối phát tâm của Bé đã phát đại nguyện từ vì đạo, thì Bé không có gì câu nệ đối với bạn đạo cũng như người đời. Bé phải dâng hiến những kinh nghiệm mà Bé đã và đang đạt được trước khi Bé rời khỏi mảnh đất phù sanh này. Kệ: Dẫn thân nhịn nhục cảm vui thay Tâm đạo trường đời sống dỡ hay Phản lão hườn đồng xác biến đổi Chẳng còn dâm dục cảm hay hay.	Ngày 20 tháng 11 năm 1993 4) Hỏi : Tại sao Bé thích mọi người chịu thanh lọc và tu thiền ? Đáp : Thưa, những gì lợi ích cho phần hồn và thể xác của nhân sinh thì Bé đều thích cả, thanh lọc hữu ích cho cơ tạng, thiền hữu ích cho tâm linh phần hồn, xã hội loài người rất cần người mạnh khỏe phục vụ chúng sanh, trí óc lành mạnh sẽ làm được những điều lành mạnh. Kệ: Tu tâm dưỡng tánh sẽ đạt thành Kiếp kiếp luân lưu triển giới thanh Tâm đẹp tánh hiền năng cứu độ An vui thanh nhẹ tiến hành nhanh.
Ngày 21 tháng 11 năm 1993 5) Hỏi : Con đường duyên nghiệp bắt buộc mọi người phải tuân theo là sao ? Đáp : Thưa, phần hồn giáng lâm cư ngụ trong xác phàm, bắt buộc phải bám víu theo sự kích động và phản động của cơ thể, cho nên tâm thức lu mờ, không nhìn thấy rõ hậu quả của mọi sự việc chính mình ham muốn. Cuối cùng cũng phải học dừng thăng hoa, chỉ có tu buông bỏ chuyện đời thì mới giải quyết được mọi sự việc đã làm than, lui về lãnh vực thanh tịnh tu hành tiến hóa, ngộ ra chính mình tạo khổ cho mình mà thôi. Kệ: Cuộc đời lồi cuốn thả trôi sông Liều mạng không tu sống tham động Tạo khổ phiền tâm trong khổ cảnh Đi đi lại lại cũng lòng vòng.	Ngày 22 tháng 11 năm 1993 6) Hỏi : Mọi người biết tự lo cho chính họ, Bé có vui không ? Đáp : Thưa, mọi người biết tự lo cho chính họ thì Bé sẽ rất vui. Người biết tự tu tự tiến, tức là ý chí dũng mãnh và thông minh, biết đường đi thay vì đắm chìm, bằng lòng hướng về sự thanh nhẹ, thì đường đi càng ngày càng rõ rệt, một việc làm cho chính mình thì phải dày công mới thành. Kệ: Hồn tu hồn tiến chẳng dâm mê Giải tỏa phiền ưu tự trở về Tâm chẳng ôm sầu tùy duyên thức Hồn thanh tự đạt sáng muôn bề.

Ngày 23 tháng 11 năm 1993

7) Hỏi : Người đời thường hay cầu xin sự giúp đỡ của Bề Trên tại sao ?

Đáp : Thừa, hồn bị giam hãm trong xác phàm, tạo thêm nghiệp chướng không lối thoát, tập quán ô trược, tưởng lầm là mình thanh cao và sung sướng hơn người khác, quên nhận lấy khổ cảnh của Trời ban để tiến hóa nhanh nhẹ, chống lại sự khổ hạnh tu học, thì phải chịu cảnh bơ vơ của phần hồn, không biết bám víu vào đâu? đành phải cầu xin sự giúp đỡ của Bề Trên, ước mong mà không thành, cuối cùng cũng phải thọ nạn tùy theo duyên nghiệp.

Kệ:

Có hồn không biết hướng tâm linh
Tự hủy tạo mê lại khó mình
Chiều hướng chôn vùi trong bể khổ
Cuối cùng cũng phải tự làm thinh.

Thuyết Pháp III (tiếp theo)

...
Bạn đạo: Con xin hỏi thầy một hai câu hỏi. Hồi nãy thầy nói thầy có thể thầy nói tiếng Ảng Lê không cần học. Thì bây giờ tôi muốn hỏi thầy chữ thầy châm cứu thầy có học không hay là tự nhiên thầy tìm hiểu thầy biết?

Thầy: Cái châm cứu này tôi có học mà học không có lâu, sơ sơ thôi, ông thầy tôi kia, ngồi kia.

Bạn đạo: Câu hỏi thứ nhì là châm cứu phải thiên mới có hiệu nghiệm hay là.

Thầy: Châm cứu thiên mới là hiệu nghiệm. Bởi vì tại sao? Tôi thấy cái mạch lạc rõ hơn. Trong lúc ông thầy tôi giảng có ít nhưng mà tôi lại hiểu nhiều. Là tại vì sao? Cái phương pháp của tôi là châm cứu từ ở trong châm ra, châm tất cả các huyết châm cứu hết, rồi anh làm pháp luân rồi anh lại thấy rõ hơn và anh xem cái sách châm cứu rất đơn giản. Mà nếu anh đọc sách anh bù đầu, bây giờ anh thấy mấy cái mạch lạc cần thiết anh tự châm và anh có thể phóng điện ngay cái chỗ mà anh trị, nó khác. Cho nên cái châm cứu này do những người thiên mà tìm ra. Khi nó đau ở đâu nó làm, nó bấm như thế này mà hết, rồi nó làm cái dấu ở đó. Bàn đầu nó lấy cái gai nó châm rồi sau nó biến tới cái cây kim châm, chặn cái huyết này. Bởi vì cái huyết thông thường nó chạy đều mà nó bịnh nó chạy chậm, nên nó phải chặn để cái vibration¹ nó trở lại như cũ thì nó nhẹ cái tay. Nó trị nó chớ không có gì hết, rất đơn giản. Chớ nhiều người đi học trong sách học về âm dương, rồi ngũ hành rồi học cả năm năm này tới năm kia làm không được, học đầu quên đuôi. Còn đây này mình thiên rồi thì mình ở trong cuốn sách đó ra, mình có thể viết ra được.

Bạn đạo: Theo anh Thắng nói thì khi châm cứu mà không thiên là mất điện nhiều lắm mình sẽ bịnh.

Thầy: Phải rồi, khi mà anh không thiên thì cái người bịnh mà anh châm, nó hút cái thanh điện của anh. Nó bịnh nó yếu mà thì nó hút, thì bây giờ anh mạnh anh san sẻ cho nó mà anh hút của nó mà anh về anh làm Pháp Luân anh giải nó ra thì anh không có mất. Anh được trở lộn lại, thấy không? Cho nên người thiên mà đi châm cứu nó lại ít có mệt hơn người không thiên.

Bạn đạo: Cảm ơn thầy.

Bạn đạo: Kính thưa thầy. Cháu muốn hỏi thầy hồi nãy thầy nói thầy nghe Ôn Trên cho thầy nghe tiếng nói: thầy đi ra khỏi vùng kinh tế mới được. Thì cái đó thầy nghe như thế nào vậy? Thầy thiên thầy nghe hay là sao?

Thầy: Không phải cái đó là có một cậu trẻ hai mươi tuổi ở Nha Trang thì cậu chết đi sống lại bốn lần rồi cậu bắt ông già cậu phải quỳ xuống đánh lễ Thượng Đế, ta là Thượng Đế, Đấng cứu thế. Bây giờ buộc nhà người phải đưa ta vào Sài Gòn kiếm tên Lương Sĩ Hằng. Ông già ông nói tôi làm sao tôi biết Lương Sĩ Hằng ở đâu? Nhà nó ở đâu? Mà tiền bạc ở đâu mà bắt tôi đi như thế này. Thì ông kia ông hạ lệnh nhất định phải đi, phải rời khỏi đêm nay. Cái ông già ông cũng thấy cái oai linh cảm động trong tâm ông, không từ chối được, mới đưa đi, đi vô tới Sài Gòn tìm tôi. Tôi đã bị đuổi đi kinh tế mới. Mà từ Sài Gòn đây ông già xuống tới kinh tế mới tìm cho ra tôi. Rồi mới đối diện với tôi, ôm tôi mà khóc, nói “con đã hy sinh nửa đời người không vụ lợi, không nhận địa vị. Ngày nay Cha cảm động, cảm ơn con. Rồi Cha sẽ đưa con ra khỏi vùng này để thực hiện những gì Cha muốn và nói cho con của Cha biết rằng nó đã về với Cha”. Thì trong lúc đó những người ngồi chung quanh nói ông này ông có tiền đâu mà kêu ông đi. Hỏi lại ông, ông này không có tiền mà sao Cha kêu đi? Thì Cha nói rằng tiền của Cha mà con, cả căn khôn vũ trụ. Cha sẽ uống rượu bò đào trên vườn thanh trúc mà để đưa ông Phật Tắm ra khỏi Việt Nam, kêu tôi là Phật. Thì trong lúc đó không ai tin, thôi rồi thì ông đi về.

Thì không bao lâu người ta tổ chức tàu xuất ngoại. Tôi đi xuống kinh tế mới thì nước lụt. Nhà tôi ngập, nằm trên vũng nước sắp tới, biết rồi, cho tới chết thì cũng ở đây thôi. Rốt cuộc cũng lấy Trời làm nhà và lấy đất làm giường. Thì có bữa đó có một ông già ông coi dưa không hà, ông tới ông nắm dưa ông coi vậy. Ông nói: “Ông không thể ở căn nhà này được”, khi không ông tới ông cho tôi trị bịnh, rồi ông nói: “Tôi coi tướng”. Ông nắm, ông nói: “Ông không phải người ở nhà này, ông phải ở nhà lâu, ông không có ở nhà này, ông không được ở cái nhà trệt ông phải ở cái nhà lầu”. Mà trong lúc mọi người cười, đây đi kinh tế mới, bụng phệ này bị đây đi

¹ Vibration: Sự rung động.

kinh tế mới mà làm gì. Nhưng mà sau đó đông người ta tới, kinh tế mới ở cái khu đạo Hòa Hảo, tất cả đồng bào thương mến tôi và tới nghe tôi nói chuyện. Tôi không có thuyết giảng đạo lý nhưng mà tôi lấy cái chén tôi nói, tôi lấy cái ly tôi nói, tôi lấy cái ghe nói, tôi chỉ dưới nước tôi nói, ai cũng theo tôi nghe tôi nói chuyện và ở đó lội xung quanh nhà tôi chơi. Ngày nào cũng tới thăm tôi, đem khoai cho tôi, đem đồ cho tôi, đem gạo cho tôi, giúp đỡ tôi. Nhà tôi ở kinh tế mới cũng vẫn đông người.

Thì lúc đó tổ chức rồi lòi thôi sao mời tôi đi xuống. Tôi xuống, tôi nói đầu họ nghe đó, họ không có lộn xộn. Những người đồng đi ra đây có thể chứng kiến cái việc đó. Rồi tới tôi nói thôi, tôi giúp rồi tôi đi về, nói không được anh phải đi. Nếu anh không đi thì một trăm tám mươi mấy người sẽ chết vì sự động loạn giết nhau, kêu tôi phải đi, tới giờ phút chót tôi phải đi, tôi biết tôi phải đi vậy thôi. Đi ra, chúng tôi đi có mấy tiếng đồng hồ, ra khỏi hải phận quốc tế mấy tiếng đồng hồ thì tàu scout² của Pháp cứu chúng tôi. Đi lên đó rồi tôi nói thôi mình được giải nghiệp rồi, không có làm cái nghề châm cứu nữa. Tôi nằm tôi ngủ, cái một chập có cô bị đau tim cô vô cầu tiêu, cô chết ở trong cầu tiêu. Rồi người Pháp kêu kiểm có ông đông y sĩ nào có thể cứu được không? Kêu ông họ Thái ông chỉ ông này giới thiệu cho tôi kêu tôi vô, hỏi tôi được không? Tôi nói: “Ồ được. Ông cho tôi alcohol với cotton không hà, tôi không có lấy thuốc, đóng hết cửa thuốc. Tôi châm mười lăm phút, rồi ông trở lại nói chuyện với tôi”.

Mười lăm phút ông trở lại rồi ông nói: “Giờ phút này, cái nhà thương này tôi giao cho ông, tất cả giao cho ông”. Giới thiệu bếp này kia cho tôi, tôi muốn cái gì đem cái nấy. Tôi nói muốn cái gì? Muốn cam, đem cam bởi vì đồng bào mình mấy năm đâu có thấy cam Mỹ, đem cam đây tôi khai bệnh một người hai trái phát cho ăn, rồi kêu tôi nấu sữa, nấu sữa nóng cho mấy người đó. Rồi tiếp tục tôi châm cứu lo cho mấy người đi tới bình an tới Manila không có người nào chết, thì cái chuyện ơn Trên cứu độ. Tôi tin rằng: Bề Trên đã đưa tôi ra thì Bề Trên sẽ giúp tôi và có nói rằng khi tôi đi Cha sẽ đưa tỷ phú gặp con và để con làm việc xứng đáng hơn. Thì tôi đi Manila thiệt là tỷ phú gặp tôi không. Bởi vì, có bà nhà giàu bà vô trại bà giúp đỡ. Bà dòm thấy tôi, bà cũng có thiện, tới bà thiện bà cứ thấy tôi hoài. Bà vô, bà nói ông không phải là người tỵ nạn. Ông cho

tôi biết ông không phải là tỵ nạn? Tôi là tỵ nạn có giấy tờ, tên tuổi có sổ đảng hoàng mà không phải tỵ nạn? Nhưng mà tôi muốn nói chuyện với ông. Ồ, tôi nói: “Nói chuyện thì nói.” Rồi tôi hỏi bà chữ bà tin gì? Nói tôi cầu cơ. Tôi Cơ Đốc giáo mà chồng tôi cầu cơ. Thì bây giờ bà về bà cầu cơ bà hỏi ông Lương Sĩ Hằng là ai? Cơ bút nói được thì bà tới, tôi sẽ nói chuyện. Còn không được, không nên tiếp xúc với tôi. Bà về bà cầu thì kêu nghĩa là bà kia có Phật duyên nên hợp tác làm việc của tôi đề nghị. Thì đưa tôi xem rồi tôi nói bây giờ tôi cần dùng ở trong này không có nước, bây giờ bà cho ống nước. Trong này không có tivi cho con nít coi, cho tivi. Bà cho bơm nước và bà cho thực phẩm gạo, quần áo. Làm liền liền cấp tốc, bao nhiêu cũng chờ tới hằng ngày, xe vô đưa tôi rước tôi đi ra tôi trị bệnh cho người ta. Rồi từ đó tôi trị bệnh rồi tôi thuyết giảng cho tất cả những người tourist³ quốc tế ở trong nhà của một bà sư đau khổ, bỏ tiền, cho tiền rất nhiều, đem cơm quần áo mới tốt đem vô trong trại. Một ngày, sớm mời tôi đi tới tới về sau xe tôi là đồ không. Từ ngày mà gia đình ông Tư Hiền rời khỏi rồi tiếp tục đồ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

Rồi tôi thuyết giảng tiền đó tôi đem về tôi đổi tiền cho mỗi người tiền đi coi hát. Bởi vì hết thầy ở Việt Nam cũng là chủ với có tiền không hà, rồi bây giờ nằm queo đó cũng chết. Sợ nó tự tử há, phát mỗi người năm đồng đi coi hát đi. Hồi đó, coi hát chừng ba đồng, phát người năm đồng đi coi hát, cho đi coi hát cine về có đồ. Đồ cho xài không hết, bán lấy tiền mua thuốc hút. Đó, rồi cứ tiếp tục, tiếp tục, tiếp tục; lớp này đi tới lớp kia, lớp kia đi tiếp tục. Trẻ con thì lấy khai sanh lên tôi thì mua đủ đồ hết đem xuống. Rồi tôi đi trị bệnh cho cái ông suyễn năm chục năm, trị ông hết bệnh. Ông rước tôi về nhà ở cái khu Forbes Park, cái khu đó nghĩa là cái khu millionaire⁴ ở. Vô đó tụi tôi không biết, tưởng người ta đưa vô ở garage là cùng chớ, vô ở cái phòng lạnh hai bốn trên hai bốn và nói rằng muốn ăn cái gì ăn, có người ở: bốn người lo công chuyện cho hé, muốn ăn gì ăn khỏi làm cái gì hết, gia đình tôi cứ ở ăn rồi ngủ thôi. Cho nên bà xã tôi học được chữ ăn là eat, tới giờ nó kêu eat, bà ra bà eat cái bà vô ăn đồ Tây. (Thầy và bạn đạo cười.) Thành ra bây giờ bà học được chữ eat, chữ Ăng-Lê là ăn. Tới sáng bà biết eat mà bà nói không rõ, tiếng quảng đông bà nít, (Thầy và bạn đạo cười.) Ta đi ăn. Vậy

² Tàu scout: Tàu thám thính.

³ Tourist: Khách du lịch.

⁴ Millionaire: Triệu phú.

đó. Thì ở trên đó mười ba tháng, giúp đỡ rất nhiều người thì tôi thấy rất vui vẻ và những gia đình bác sĩ rất nhiều tới trị bệnh, phần đông gia đình bác sĩ tới. Rồi họ làm giấy chứng nhận cho tôi, có notaire⁵ đóng dấu đồ đảng hoàng, chứng nhận tôi đã trị bệnh gì, bệnh gì cho gia đình y, ghi hết, rồi tôi qua Canada. Cái chuyện đó chuyện kỳ diệu mà có một ông nhà giàu cũng tỷ phú của Mỹ. Nó đi ngang cái nhà tôi châm cứu nó chạy vô. Ô! Cái này châm cứu, châm tôi cái này kia coi. Nói chuyện cái quen, quen rồi anh nói: “Tại sao anh không đi Mỹ để tôi về tôi lo. Tôi là bà con của senator⁶ Jackson, đồ này kia, kia nợ”. Anh chạy qua hãng Getz Brothers. Hãng tôi làm hồi trước, anh can thiệp ở trong đó, không được. Bởi vì California không có thủ tục mà muốn những người tỵ nạn đi làm. Không được, nó không nhận. Còn tôi là tàu Pháp cứu tôi phải đi Pháp trước, đáng lẽ tôi phải đi Paris trước. Nhưng mà tôi thầy kệ tôi cứu người ta, tôi không cần lo vấn đề đi, đưa tôi đi xuống đảo cũng được. Tôi sống với những người đau khổ tôi thích vậy thôi. Tôi đã arranger⁷ với bà xơ của hồng thập tự, bà đưa tôi xuống Bataan để tôi giúp mấy chục ngàn người ở dưới.

Rồi sau này, đây nè cái đám này ở Canada viết đơn cho chính phủ Canada. Chính phủ Canada mới gởi giấy mời tôi điền, miệng tôi đâu có xin, tôi điền rồi tôi đi qua Canada. Tới ngày nay tôi mới tới hai tháng tôi có cấp visa rồi tôi đi cùng hết, nên tòa đại sứ Mỹ nói: ‘Ông mới làm cái này mà sao ông có cái kia’. Tôi nói tôi không có tiền, tôi nghèo nhưng mà tôi có tiền đi du lịch. Tôi cắt nghĩa không thông cái nó không cho tôi đi. Bởi vì làm sao ông mới tới ông làm gì có tiền đi máy bay đi cùng hết. Mà sau này tôi nhờ một người bạn cho cái giấy chứng minh tôi là làm giám đốc cái hãng đó tôi mới đi giảng được. Tôi là người commerçant⁸ tôi mới đi được. Tôi đi cùng thành ra tôi đi voyage du Monde⁹, đi tới đâu có vé máy bay đó, khỏi lo, chỗ ăn chỗ ở đầy đủ. Qua Manila nó không cho về, không trở về. Bây giờ họ biết lần lần rồi, họ biết lần lần rồi.

Bạn đạo: Thưa thầy, thầy có biết trước được ngày nào thầy rời xác đi không? Rồi bỏ trần gian này đi không? Thầy có biết trước được ngày đó không?

Thầy: Bây giờ nói theo tôi rời xác thì ngày nào tôi cũng không có ở xác. Tôi không phải như những người khác, tôi nói chuyện đây là một chuyện nhưng mà tôi không phải ở trong xác, thì cô phải tu tới trình độ đó mới hiểu. Ngày nào hết nhiệm vụ là ngày đó thừa lệnh của Thượng Đế đưa ra thì tôi đi luôn.

Bạn đạo: Nhưng mà thầy đồng lõa với Thượng Đế rồi thì sao mà Thượng Đế ra lệnh cho thầy đi ngày đó thì thầy đi.

Thầy: Phải rồi bởi vì Thượng Đế là trên hết. Nếu mà tôi nắm hết quyền của Thượng Đế thì Thượng Đế đâu còn ghé ngồi. Cho nên, cái pháp ở đây này nó vui lắm ở trong tình thương huynh đệ mọi trạng thái, chữ tôi cũng được, nói chuyện vui với tôi cũng được, phải không? Rồi nó sẽ ra mọi việc để chúng ta đồng học đồng tiến, nó không có cái chấp, không có phiền, không có muộn. Cũng như ở Việt Nam nhiều người muốn vô cái hội phải ghi tên tôi là gì, coi lý lịch mới cho vô. Còn tôi nghĩa là mở cửa, vô nó chữ cho một mách, rồi tôi cắt nghĩa một mách. Một chấp, hai người thân, thương yêu, không có gì hết, đó mới thấy thực sự chúng ta tìm được đạo pháp sáng suốt để dẫn tiến cả hai. Phải cảm ơn người hỏi, người tu thành đạo, người đời là thầy của người tu thành đạo. Chớ không phải người tu thành đạo là thầy của người đời. Người đời có quyền hỏi, người thành đạo phải ôn tồn phúc đáp, trật tự, sáng suốt, cũng như ông thầy hỏi học trò mới là đúng.

Còn người tu mà tới hồng hách với người ta, người sáng suốt mà đi hồng hách, không có đúng. Ông Trời đã cho con người nhiều cơ hội để sống. Nó hỗn với ông Trời nhưng mà ông Trời chờ ngày nó thức giấc. Thì mình học tánh ông Trời tại sao mình lại ghét người ta, mình thiếu tinh thần phục vụ, mình thiếu tình thương và đạo đức, mình kêu gọi họ thực hiện cái gì?

Hồi này giờ mình nói tiếng Việt Nam không hà, mấy người Pháp không được nghe rồi, chú Thắng ở đây không dịch cho người ta nghe. Đáng lẽ, tôi nói câu thì phải dịch. Bởi vì tôi nói hai ba thứ tiếng thì nhiều quá.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 11/11/1980)

⁵ Notaire: Công chứng viên.

⁶ Senator: Thượng nghị sĩ.

⁷ Arranger: Sắp xếp.

⁸ Commerçant: Thương gia.

⁹ Voyage du Monde: Du lịch thế giới.

Thông Báo Ghi Danh Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2012”

Kính thưa quý bạn đạo,

Ban Tổ Chức xin thông báo về việc ghi danh và giữ phòng tại Đại Hội:

1. Khách sạn đã gia hạn thêm cho BTC một số phòng và giá tiền cho đến ngày **30 tháng 6 năm 2012**. Sau đó giá tiền Đại Hội sẽ có thể thay đổi tùy theo nhu cầu phòng của khách sạn.

2. Quý bạn nào chưa ghi danh xin liên lạc với Ban Ghi Danh hoặc điền thẳng vào PGD bằng Word được kèm theo đây và gửi lại qua email về BTC để ghi danh giữ phòng trước ngày 30/6/2012 và xin đóng trọn số tiền ghi danh.

3. Trong trường hợp quý bạn chưa quyết định được để ghi danh trước ngày 30 tháng 6 năm 2012 thì BTC sẽ cố gắng điều đình với khách sạn để giúp quý bạn đạo ghi danh trễ với giá tiền như cũ.

4. Thời gian chỉ còn khoảng hơn **2 tháng** nữa là đến ngày Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2012 và BTC sẽ tiếp tục nhận ghi danh cho đến gần ngày Đại Hội với điều 3 như trên.

5. Những bạn đạo đã ghi danh và đóng tiền đặt cọc xin vui lòng đóng phần tiền còn lại cho BTC. Check hoặc Money Order xin ghi trả cho: VoVi F.A. of New York và gửi về trường ban ghi danh.

Xin quý bạn đạo lưu ý một vài điều kiện ghi danh như sau:

Điều chỉnh chi tiết cá nhân (tên, họ, tuổi...) / Thay đổi bạn cùng phòng :

- Sau ngày **15 tháng 8, 2012**: Khách sạn sẽ tính lệ phí 50.00 USD.

- Xin quý bạn điền đúng tên họ và các chi tiết cá nhân như trong sổ thông hành / hộ chiếu (passport) và tên bạn cùng phòng.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Kính Thưa,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

voviduahanhdaophap@gmail.com

Thông Báo Phát hành Đặc San Vô Vi 2012 Tiếng Nói Của Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu

Ban Biên Tập (BBT) Đặc San Vô Vi (ĐSVV) xin thông báo đến toàn thể quý bạn đạo về chương trình phát hành Đặc San trong dịp Đại Hội và Đại Lễ Tưởng Niệm Đức Thầy như sau:

1. Vì thời gian có giới hạn, ước mong bạn đạo có thể gửi bài sớm về vovidacsan@gmail.com để BBT có đủ thời gian chuẩn bị ấn loát.
2. BBT sẽ tiếp tục nhận thêm những bài liên hệ đến **Đại Lễ Tưởng Niệm Của Đức Thầy, những bài viết Tình Thầy Tận Độ** và những bài viết có nhiều ý nghĩa trong hóa trình tu học của bản thân.
3. BBT xin chân thành gửi lời cảm ơn đến với những bạn đạo đã gửi bài về cho ĐSVV trong những tuần lễ vừa qua.

Hy vọng bạn đạo ở khắp mọi nơi sẽ vui vẻ đóng góp thêm nhiều bài viết tu học thiết thực để anh em chúng ta có thể có một ĐSVV thật là hoàn mỹ chào mừng Đại Hội “**Du Hành Đạo Pháp 2012**” của năm nay.

Ngoài việc ấn hành ĐSVV năm nay ở dạng in ra thành tập, BBT sẽ ấn hành thêm ở dạng ebook online để bạn đạo xa gần có thêm phương tiện nhận bài giải trí.

Cũng để giúp cho Đặc San Vô Vi hằng năm được duy trì và phát triển trong trật tự, Ban Biên Tập ĐSVV kính xin tất cả quý bạn đạo đóng góp bài vở, hình ảnh, tài liệu thực thi đúng theo đúng theo mục tiêu 7 điểm chỉ dạy của Đức Thầy như sau:

Mục Tiêu Của Đặc San Vô Vi

Cần công hiến những bài vở như sau:

1. Xây dựng giải trí thanh nhẹ.
2. Trình bày trật tự sau khi dày công thực hiện pháp môn, thành đạt đến đâu diễn tả đến đó.
3. Tin tức liên hệ đến cộng đồng Vô Vi.
4. Không nhận những bài báo thiên cơ có thể xáo trộn đến điện năng tu học của bạn đạo.
5. Những bài vở hữu ích, như giúp đỡ gia tăng sự thanh tịnh đối phó với hoàn cảnh hiện tại.
6. Đóng góp sự chung vui hòa bình, giải thông đời đạo, hướng về thanh tịnh mà tiến.
7. Không được chỉ trích một ai, ngoài sự xây dựng tâm linh.

Kính bái,

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Ban Biên Tập cũng xin quý bạn đạo lưu ý đến những quy định chung trong công việc ấn hành ĐSVV hằng năm như sau:

1. Bài viết xin gửi về vovidacsan@gmail.com.
2. Những bài gửi trễ sẽ được chuyển xét cho ĐSVV số kế tiếp.
3. Bài viết xin gửi ở dạng UniCode, phông chữ (Times New Roman).
4. Bài gửi không dài quá 5 trang đánh chữ.
5. BBT có quyền lưu giữ, sửa đổi lời văn, chánh tả để bài viết được dễ đọc và phù hợp với 7 mục tiêu chung như đã nêu trên.

Ước mong quý bạn đạo tham gia, ủng hộ và đón nhận sự phát hành trở lại của ĐSVV như là một món ăn tinh thần chung trong cộng đồng VôVi.

Ban Biên Tập hy vọng sẽ không phụ lòng mong đợi của bạn đạo và kính chúc quý bạn đạo thật bình an và thanh tịnh.

Kính thư,

Ban Biên Tập ĐSVV

vovidacsan@gmail.com

Nhớ Thầy

Hôm nay là một ngày lễ lớn ở Quebec, ngày mà tôi chờ đợi từ bao nhiêu tháng qua, ngày mà mọi giấy tờ cá nhân hay của thiền viện, .. đều đã phải hoàn tất. Đã lâu lắm rồi tôi mới có một ngày thong thả thành thơi vì không có chuyện gì bất ngờ hay ối động mà phải khẩn trương giải quyết.

Thật là hạnh phúc như “bán tiên” cõi trần. Sau nhiều ngày nóng oi ả như tháng 7 ở Việt Nam, rồi cuộc Montreal cũng có được trận mưa đêm mát mẻ. Sáng nay, trời quang mây tạnh, ngoài sân cảnh vật tốt tươi, trong nhà an lành thanh tịnh với tiếng niệm Phật vắng vắng của Thầy, thời gian như ngừng trôi ... Hình như chỉ còn một việc xứng đáng với giây phút này là tưởng nhớ đến Thầy. Tội nghiệp cho vị trí của tâm linh thanh nhẹ lúc nào cũng chịu thiệt thòi so với bao động loạn của trần gian, chỉ vì ... ngày “hết hạn” của tâm linh không có hiển nhiên như các “hạn cuối” của luật lệ trần thế.

Cái cảm giác an yên hiếm hoi này làm tôi nhớ đến những lần Thầy muốn tôi viết bài cho bạn đạo xem. Những lúc đó, chung quanh tôi hoàn toàn yên tĩnh, email không tới, điện thoại ngừng reng, không ai cần tới tôi, tâm tư tôi hoàn toàn trống rỗng, bao nhiêu phiền não thế gian bỗng nhiên tan biến hết, ... Nhưng với tánh độc lập không thích làm theo lệnh của người khác, có lần tôi thử xem nếu không làm theo ý Thầy thì chuyện gì sẽ xảy ra : “Con không viết đâu, có viết, có gởi, cũng chẳng ai thèm đăng, thèm đọc, chẳng thà lấy giờ đó mà hành pháp còn có ích hơn”. Vậy là tôi đi thiền thay vì viết bài, nhưng ngồi hoài cũng thấy quá “dose”, ngay cả ban đêm nhắm mắt cũng chẳng ngủ được vì cái đèn mấy chục ngàn watt của Thầy cứ chiếu sáng trưng, ... Chỉ còn cách mở mắt mở đèn ra ngồi viết một hơi về đề tài gì mà Thầy muốn tôi viết. Xong rồi tắt đèn nhắm mắt thì cái đèn của Thầy mới chịu tắt. Tôi cũng phải mỉm cười với đầy óc khôi hài dí dỏm, với nụ cười hóm hỉnh hồn nhiên “bất chiến tự nhiên thành” của Thầy, người thật sự có “power” mà không bao giờ biểu lộ ra bên ngoài như người thế gian.

Lâu ngày dài tháng quen tánh ý của Thầy rồi thì tôi trở nên ngoan ngoãn hơn. Chuyện gì có thể làm được thì tôi làm chứ không cãi lời Thầy nữa. Nhiều

khi tôi còn cố ý chiều hay chịu thua cho Thầy vui. Cho nên có lần đang cùng nhiều bạn đạo đứng chờ thang máy để lên phòng lấy hành lý xuống “check out” sau mấy ngày Đại hội, tình cờ khi cửa thang máy mở ra, cũng là lúc Thầy và đoàn tùy tùng theo Thầy bước ra. Bỗng nhiên Thầy ôm hôn tôi một cái rồi nói “Con nhớ viết bài cho Đắc San Vô-Vi”. Tôi ngẩn ngơ “Dạ” một cách dễ dàng. Còn anh Trần Bình Kiệt thì miệng cười rộng đến mang tai : “Mỹ Kim nhớ nghe, mỗi số 3 bài”. Thời đó, mỗi Đại hội đều có Đắc San Vô-Vi. Tôi lo lắng nghĩ thầm “Chuyện ở đâu để viết nhiều bài đến thế !”

Rồi trong một khóa sống chung ở Nam Cali, sau khi Thầy đã thuyết giảng xong một chập, tôi mở mắt ra thấy Thầy đang đảo mắt một vòng quanh hội trường như thể xem còn sót ai chưa được nhấn nhủ, vì lời Thầy giảng thì “ai cũng có phần”. Nhìn tới tôi, Thầy lại nói tiếp “... Chuyện giữa tôi và các bạn, kể 1001 đêm cũng không hết ...”. Tôi thẳm trả lời Thầy “Chắc là mấy bạn theo cạnh Thầy như chị Bê mới có thể viết sách 1001 đêm để kể chuyện giữa Thầy và bạn đạo, chứ không phải là con đâu !”. Thật tình tôi thấy mình nghĩ như vậy rất có lý nên chuyện gì qua thì tôi cứ để cho qua chứ chẳng có để ý nhớ hay ghi chép làm chi.

Thời gian sau, có một buổi tối không có gì đặc biệt, tự nhiên tôi cảm thấy rảnh rang nên ghé thăm Thầy ở nhà bà Tám. Lúc đó cái nhà chưa sửa cho rộng ra nên phòng ăn của Thầy khá nhỏ. Bạn đạo thấy Thầy ăn xong nên kéo nhau ra hết ngoài phòng khách chờ Thầy. Tôi thấy vậy ở lại lo phụ dọn dẹp chén bát nhưng khi các bạn dọn thức ăn tráng miệng tôi mới nhớ là Thầy còn chưa ăn xong. Sẵn đang đứng cạnh bàn, tôi ngồi xuống chờ thêm. Ai ngờ Thầy bảo tôi cùng ăn mấy miếng thanh long với Thầy. Phản ứng tự nhiên là tôi từ chối ngay :

- Dạ thôi con không ăn đâu, trái gì mà nhiều hột li ti đen thui.
- Con ăn trái này, mùa đông thấy ấm, mùa hè thấy mát !

Nhưng tôi vẫn lắc đầu không ăn, chỉ nhìn mấy cái miếng màu trắng đầy hột đen như hột mè tôi đã thấy mất “appétit” rồi. Mấy cái hột này mà lọt vô ruột dư

thì có nước mà ôm bụng theo xe cứu cấp để vô phòng mổ.

Thầy ăn xong thanh long thì các bạn lại dọn thêm một đĩa có một ít hạt màu của hạt dẻ đã luộc chín, lột hết vỏ và cắt sẵn thành từng miếng nhỏ, bên ngoài lồi lõm trông chẳng ngon lành gì. Nhưng Thầy lại đưa tôi ăn: “Con ăn miếng này để nhớ cho nhiều”.

Tôi không dám cãi Thầy lần nữa, nên há miệng hứng lấy ăn cho Thầy vui. Nhai gần xong thấy cũng được, thì Thầy lại đưa tiếp một miếng nữa: “Con ăn thêm miếng này để nhớ cho lâu”.

Sau này tôi tìm được tên của mấy miếng đó là “walnut”, tức “hạt óc khi”. May mà lúc đó tôi không biết tên cái hạt này nên mới ăn. Không biết ai đặt tên cho nó mà nghe qua đã rợn người. Tôi cũng không biết thật ra Thầy muốn tôi nhớ cái gì mà vừa nhớ nhiều lại phải nhớ lâu. Nhưng tôi để ý mỗi khi nhớ tới Thầy thì mọi cảnh vật đều hiện ra rất rõ như thể mở DVD ra xem lại những kỷ niệm với Thầy và nghe lại lời Thầy dặn khi người còn tại thế.

Những ngày xưa thân thương đẹp đẽ đó rồi cũng theo ngày tháng qua đi. Đến thời gian Thầy vào bệnh viện, hết bệnh viện này tới bệnh viện khác, như thể để cho các bác sĩ nhân viên nào hữu duyên cũng được Thầy ân cần tận độ một cách công bằng. Có điều ở nhà thương thì phải theo luật lệ của nhà thương, phải thường xuyên bị chích lấy máu để đem thử nghiệm, hết thử chuyện này đến thử chuyện khác. Cơ thể tiểu thiên địa dù nhỏ nhưng cũng có rất nhiều thứ để thử. “Thủy điện tương giao”. Trong máu cũng luân chuyển điện năng. Rút máu hoài cũng có thể cũng làm cho mất nhiều điện.

Nhưng xác thân hữu vi thì đâu thể tự do hoàn toàn như phần hồn của Thầy mà tha hồ giao du khắp ba cõi, dù là chỉ tự do ra vô nhà thương. Còn bạn đạo thì trình độ mỗi người mỗi khác nhưng đại đa số lại tin lời bác sĩ thể gian thay vì tin là xác thân của Thầy không giống thân xác của các bệnh nhân khác. Bởi vì thân xác Thầy đã được Thầy dày công hành pháp để khai thông lục phủ ngũ tạng và kinh mạch, khai triển khí điện và điện năng, ... trong khi các bác sĩ y tá thì cứ theo kiến thức thể gian mà trị liệu chứ họ có biết gì nhiều về sự mâu nhiệm của điện quang và thể giới tâm linh. Cho nên 2 năm cuối đời của Thầy thật là tội nghiệp, nhưng tôi cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc theo dõi mọi diễn tiến của vở trường bi kịch và hạnh nhin nhục của Thầy.

Cho đến một hôm, bất ngờ Thầy liên lạc lúc tôi đang ngồi trả lời emails bạn đạo khắp nơi. Họ

hoang mang về những tin tức mâu thuẫn nhau về tình trạng sức khỏe của Thầy.

- Con đưa ông Tám ra khỏi nhà thương ngay !
- Ô, con không phải là bà Tám, không phải Hội trưởng, không phải Ban sức khỏe, không phải bác sĩ, dược sĩ, y tá, ... làm sao con có thể đưa ông Tám ra khỏi nhà thương ngay ?
- Con muốn thì có cách mà !

Mặc dù biết là Thầy rất sáng suốt, đã nói vậy tức là Thầy biết tôi sẽ có cách, nhưng thật tình tôi chẳng nghĩ ra được cách nào để giúp Thầy ngoài việc quyết định vào nhà thương thăm Thầy ngay rồi tùy cơ ứng biến. Hôm đó cũng là một ngày lễ lớn của Quebec. Tôi vừa lái xe, vừa tìm đường, vừa lo là không có chỗ đậu xe, vừa không biết phải trả tiền chỗ đậu xe ra sao, ... vì hiếm khi tôi lái xe tới khu vực đó, mà đứng ra cũng không quen lái xe từ khi bị accident và Thầy biểu tôi đi làm bằng xe BMW (Bus-Metro-Walk) là những phương tiện di chuyển công cộng. Nhưng Thầy thúc hối :

- Mau lên !
- Dạ dạ, sắp tới rồi.

May quá, còn một chỗ đậu xe thật tốt ngay gần cửa nhà thương. Nhưng chuyện nan giải là tên tôi vốn nằm trong sổ bì đen, gặp được Thầy bằng thân xác hữu vi đâu phải dễ. Thôi thì đành phải nhờ vả vào “power” của Thầy như những lần trước đây. Thầy đã muốn thì sẽ được thôi. Còn tôi chỉ là người may mắn được Thầy chọn để học cái bài khó nuốt này, để có thêm kinh nghiệm mới.

Tới nơi, anh Dominique cho biết Thầy đang ngủ, mời tôi ra phòng chờ. Tôi đi một vòng rồi trở lại lên đứng ngoài góc hành lang nhìn vào phòng Thầy, thấy Thầy la lón không cho cô y tá đang muốn rút máu để thử nghiệm và nghe anh Dominique năn nỉ Thầy đừng có phản đối. Tôi buồn quá thấy mình thật vô dụng nên lại lang thang ra phòng chờ. Ngồi hoài không biết làm gì, tôi hỏi thăm cô y tá có cách nào để cho Thầy về. Không hiểu sao cô này lại cho tôi xem hết hồ sơ của Thầy và tử tế cho tôi mọi tin tức mới nhất cũng như những ý kiến về tình trạng sức khỏe của Thầy, rồi cô cũng hứa sẽ tìm xem có cách nào để Thầy được về nếu Thầy không muốn tiếp tục ở lại nhà thương.

Biết Thầy đã thức và rảnh vì sắp đến giờ ăn, tôi trở lại phòng xin anh Dominique cho thăm Thầy một chút. Vừa nói tôi vừa nhìn qua giường Thầy mới giật mình thấy Thầy đang ngồi và nhìn tôi chăm chăm. Quỳ cạnh giường, tôi ái ngại nhìn Thầy :

- Ông Tám khỏe không ?

- Mệt quá đi !

Thầy hét rất to, giọng rất khỏe nhưng đầy vẻ bức mình. Anh Dominique vội bảo tôi đi ra. Tôi đứng lên thật chậm, từ từ đi ra như “ slow motion ”, vừa đi vừa nhìn Thầy thật lâu. Thầy cũng nhìn theo tôi, dù không nói một lời nào nhưng ánh mắt đã nhấn nhủ rất nhiều cho đến lúc tôi ra đến cửa phòng và bị tấm màn ngăn phòng che khuất. Về đến nhà, tôi bắt đầu kế hoạch ngay. Thế là hôm sau có tin từ các Hội trưởng : Nhà thương sẽ cho Thầy về vào ngày kế tiếp.

Từ đó, tôi càng tin tưởng vào sự siêu diệu nhanh chóng của điển quang. Rồi cứ như thế, qua từng chuyện, từng chuyện, ... Thầy tập cho tôi vững tin vào sự hiện diện và năng lực điển quang của Thầy. Ngay cả đến ngày nay, gần 3 năm từ khi Thầy rời dương thế, tôi vẫn cảm thấy lúc nào Thầy cũng chẳng đâu xa, vẫn luôn diu dặt tận độ mọi chúng sinh nào thành tâm cần đến sự dạy bảo của Thầy, vẫn trả lời những khi tôi thật cần, vẫn theo dõi và tha thứ thương yêu, ... như lời Thầy trong bài “ **Tôi Sống Mãi** ” :

*Lúc nào cũng sống trong lòng,
Nhớ tôi phát triển, tự phòng, tự tu.
Cảm như đang ở dưới dù,
Tình thương bảo bọc, trùng tu hoài hoài.
Dù cho đêm ngắn hay dài,
Giữ tâm thanh tịnh tiến hoài không ngưng.
Tôi, người, chẳng phải người dung,
Cùng chung sống động tiến từng phút giây.
Thương yêu cảm thức vui vầy,
Vui say đời đạo, tâm này cảm an.
Say sưa tự thức bạc bàn,
Sửa sai tiến hóa đàng hoàng hơn xưa.
Không sanh, không tử, không thừa,
Tình người cao đẹp mãi ưa luật Trời.
Nhớ tôi tiến hóa hợp thời,
Tôi còn sống mãi trong đời thương yêu.*

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên.
01-1996

Mỹ-Kim
Tháng 6 năm 2012

Thi Ca của Đức Thầy

Los Angeles, ngày 14 tháng 12 năm 1973

Nghịch cảnh song hành nhơn thế tạo
Phong ba bão táp dần thân vào
Đường đời giả tạo sao không tỉnh
Rước khổ vào thân sướng chỗ nào?

Đấu tranh cực khổ ước ao
Tranh ngôi đoạt lợi thấp cao phân bì
Tu thời chớ vội sân si
Giúp nhau cùng tiến gắng ghi sửa mình
Thế gian tạm bợ lý tình
Cãi nhau bất lợi tâm linh chuyển tà
Vía Hồn trú ngụ chẳng xa
Không tầm sao thấy hô hòa với ai?
Hồn ta sáng suốt chẳng sai
Hòa bình mình cảm thiên đài nơi nao?
Cảm thông chẳng có thấp cao
Hồn khôn bảo vía ra vào sửa tu
Minh tâm chẳng chịu vương mù
Giúp người lầm lạc thoát tù giải vây
Diễn thanh chiếu độ hằng ngày
Bạn tu mình cảm thân thầy thân ta
Khai thông chẳng khác căn nhà
Ra vào dễ dãi khó mà tối tăm
Tu đi tu đứng tu nằm
Luôn luôn thanh tịnh tự tâm tự khai
Hồn ta tiến thẳng thiên đài
Hòa bình lập lại hưởng ngày long hoa

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Sáu Mươi Hai

LẠY GẤP BỒ TÁT ĐỊA TẠNG VƯƠNG

VIẾT XONG DU KÝ MỞ HỘI LỚN

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 6 tháng 6 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

*Thiên hoa pháp vũ kết dao thiên
Ngọc quyền tu thành nhất đoá liên
Thánh sách phù quang thùỵ vạn cổ
Du thư tự tự kỷ hoàn toàn.*

Dịch

Kinh vàng mưa pháp Phật trao truyền
Quyển ngọc tu thành một đoá sen
Sách Thánh hào quang ngời vạn thuở
Lời lời Du Ký chép không quên.

Tế Phật: Hôm nay là ngày vui sướng vì mất trọn hai năm đạo thăm âm phủ để ghi chép sách Địa Ngục Du Ký, giờ đây mới tới được chương kết thúc. Bộ sách quý giá hiếm hoi trên đời này đã nói hết chân lý của nhân sinh, có người không tin, nhưng trạng huống có thật mà chư sinh đạo âm phủ suốt hai năm qua hẳn đã thấy rõ như màn ảnh hiện hình người thật, việc thật. Cho nên ta hy vọng chúng sinh dưới gầm Trời, tin cái có chẳng thể tin cái không, lãnh hội được “sinh” là cái khởi đầu nhỏ nhoi, “tử” mới là kéo dài bất tận. Do đó lúc sống dù có biết trước cũng chẳng thể nhận ra được một phần trăm “chết”. Hãy nhìn đám u hồn đang kéo đi lũ lượt trên ngã đường dẫn đến âm phủ! Tự cổ chí kim, kẻ sĩ trung hiếu tiết nghĩa sau khi chết, một luồng linh quang phát phới bay lên thiên đường, lưu

lại hương thơm muôn đời, hiện rõ tâm trung trình, đại tiết. Còn nếu như bọn phản bội chân lý, chính nghĩa, luân thường, sau khi chết linh hồn ô uế chẳng thể kham nổi, tối tăm trầm luân ở địa ngục. Nguyên chúng sinh sau khi đọc xong sách Địa Ngục Du Ký như tỉnh cơn mộng lớn, chớ lại si mê trong cảnh tình phàm tục vì càng rơi càng sâu, cuối cùng không cứu chữa! Bữa nay là lần đạo âm ty cuối cùng, Dương Sinh hãy lên tinh thần, y phục đoan trang, chuẩn bị xuống âm ty lãnh thưởng.

Dương Sinh: Thưa ân sư, niềm vui ngập tràn lòng, con nói chẳng nên lời, hai thầy trò phụng chỉ viết sách, nhiệm vụ sắp hoàn thành mới có thể nhẹ nhõm thư thả một chút.

Tế Phật: Người có chí việc ắt thành, Trời không phụ kẻ có lòng, mong gắng tinh tiến, mau lên đài sen.

Dương Sinh: Bữa nay đài sen tại sao to lớn một cách đặc biệt, lại có hào quang tỏa bốn phía?

Tế Phật: Vì từ hai năm nay mình luôn lui tới âm phủ dương gian để phục vụ, nên đoá sen này cũng được điều luyện mà trở thành to lớn, mạnh mẽ phát hào quang.

Dương Sinh: À thì ra nguyên nhân là như vậy quả là ảo diệu vô cùng.....

Tế Phật: Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: A! Quảng trường trước mặt náo nhiệt quá, tiên nhạc diễn tấu vang vang bên tai, các bàn tiệc chạm tro bằng ngọc thạch đã bày biện sẵn những quan khách đi đi lại lại đều là những người con chưa từng nhìn thấy bao giờ. Có người mặc áo tu sĩ bay phát phới, cũng có sa di, nho sĩ cùng nhân

sĩ các nước đều bận đồ tu hành, chẳng rõ họ từ phương xa nào tới?

Tế Phật: Nhân phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký sắp xong, U Minh Giáo Chủ đặc biệt thiết yến tại trước cung Địa Tạng để ban lễ ăn mừng. Bữa nay chúng ta là thượng khách, con thấy tiên sứ, sa di, nho sĩ, các vị tân khách cùng Bồ Tát Địa Tạng Vương đã tiến ra nghinh tiếp chúng ta, mau tiến lại lạy chào ra mắt.

Dương Sinh: Vái chào Bồ Tát Địa Tạng Vương cùng chư vị Đạo Trưởng. Tại hạ là môn sinh của Ân Chủ Quan Đế thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung, phụng chỉ theo Tế Phật đạo địa ngục viết sách, thừa hưởng tâm từ bi của Bồ Tát Địa Tạng Vương, sắc lệnh cho các ty các ngục ở âm phủ giúp đỡ công tác viết sách, bữa nay nhiệm vụ hoàn thành, đặc biệt theo ân sư cùng tới bái tạ, không quản nhọc nhằn. Giáo Chủ bày biện cảnh trí như thế này, thật ra là quá ngạc nhiên và cảm động.

Giáo Chủ: Mời Dương Thiện Sinh đứng lên, nhà ngươi cùng Tế Phật quá gian lao khổ cực, đã từ hai năm nay bôn ba khắp nẻo đường địa ngục, tâm cứu độ chúng sinh quý giá thực là hiếm có. Ta bữa nay đặc biệt thiết yến để chúc mừng, công thành mà sách cũng thành, mời Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh vào trong, đăng thượng tòa.

Dương Sinh: Thưa không dám.

Tế Phật: Bữa nay U Minh Giáo Chủ Bồ Tát Địa Tạng Vương đặc biệt vì mình thiết yến, ta thấy hà tất phải chối từ, khổ cực suốt hai năm mới được một chút vinh dự này, theo ta lên trên ngai.

Dương Sinh: Xin ân sư ngồi, còn con đứng hầu. Tiệc hội mừng này, người tới mỗi lúc mỗi đông, người nào người nấy đầu tỏa hào quang, tin tưởng là đạo hạnh sâu dày.

Giáo Chủ: Bữa tiệc hôm nay cốt để chúc mừng sách Địa Ngục Du Ký đã viết xong, nhân vì địa ngục đều được các tôn giáo trên thế giới thừa nhận, cho nên bất luận đạo Nho, Thích, Gia Tô, Hồi, hay các tôn giáo mới thiết lập khác, từ giáo chủ cho chí tín đồ đều mời tham dự hết, do đó mà chư thiên đã phái các tiên sứ, thiên sứ tới tham dự hội lớn. Đạo Trì Kim Mẫu còn đặc biệt ban đào tiên cùng rượu Quỳnh Tương, Dương Thiện Sinh người thật là có phước.

Dương Sinh: Cảm tạ sự chiếu cố của Thánh, Phật, Tiên, Thần của các tầng Trời, hiện thời tiếng thiên nhạc hòa tấu vang vang.....

Giáo Chủ: Hội lớn sắp khai mạc, giáo chủ các tôn giáo cùng Quan Âm Đại Sĩ cũng giáng lâm.

Đại Sĩ: Bữa nay may mắn gặp Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh.

Dương Sinh: Lạy chào Quan Âm Đại Sĩ.

Giáo Chủ: Đã tới giờ khai mạc đại hội, tấu Thánh nhạc..... Chư vị yên vui. Quý vị đều là khách quý từ thiên đường bữa nay xuống thăm địa phủ, khiến âm ty đại phóng quang minh, nhân Thánh Hiền Đường tại tỉnh Đài Trung ở Đài Loan thuộc Nam Thiểm Bộ Châu khâm phụng Ngọc Chỉ của Thượng Đế, đạo âm phủ viết sách để khuyến hóa thế đạo nhân tâm, khí ô trược lắng trong. Phật Sống Tế Công tính thích khô hài, người đời gặp Tế Phật muôn lòng đều vui vì Tế Phật mượn cơ điên cuồng giúp đời, mỗi lời mỗi tiếng như một giọt sương ngọt ngào, vị thuốc tiên, vị nước cam lồ tuyệt diệu có thể cải tử hoàn sinh, cho nên Ngọc Đế ra lệnh Tế Phật phải lo dẫn đường, không những là người thấu suốt âm ty mà còn có thể chuyển thiên cơ một cách hết sức sinh động cùng tuyệt vời. Cho nên có thể nói là một nhân tài dẫn đạo tối hợp tình, hợp cảnh. Dương Thiện Sinh là đệ tử chính của đàn cơ Thánh Hiền Đường tính linh trong lành sáng suốt, theo Phật Sống trải khắp các ngục mười cửa điện, công khuyến thế sâu dày. Bữa nay sách hoàn tất, đặc biệt cử hành tiệc này một là để biểu lộ ý chúc mừng, hai là để bày tỏ thế giới tuy lớn nhưng tại linh giới các giáo không hề thấy có cửa ngõ như bữa nay tại đây, nhân sĩ các giáo ngồi chung, hòa khí vui tươi, hiển lộ rõ cảnh tượng đại đạo hết sức vô tư không hề phân biệt chia rẽ. Mong chúng sanh trong thiên hạ nhận rõ lẽ này mà tìm về chân lý, tu tâm dưỡng tánh, tôn kính giữ gìn đạo đức Khổng Mạnh. Nếu như vứt bỏ luân lý cương thường sẽ càng thêm tính dã man hằn là không được hưởng hạnh phúc văn minh chút nào. Hành đại đạo, coi thiên hạ là chung, từ cái yên nhỏ mà đun đầy thế giới tiến đến đại đồng, đó mới là hạnh phúc của chúng sinh. Xin ngừng lời tại đây. Khai tiệc.....

Tế Phật: Dương Sinh, đừng làm khách. Đây là rượu Quỳnh Tương cùng đào tiên Vương Mẫu, ăn uống vào có thể kéo dài tuổi thọ.

Dương Sinh: Cảm tạ ân sư, con không khách sáo, nhân cơ hội này con ăn nhiều hơn....

Giáo Chủ: Hoan nghênh Sư Tổ Lữ Thuần Dương đã tới.

Lữ Tổ: Xin Giáo Chủ chớ quá lễ độ, tôi kính vâng lời dạy của Ngọc Hoàng, đặc biệt mang giấy ban khen sách tới giao cho Dương Sinh đem về làm phần thưởng cho việc viết sách của Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Lạy tạ ơn Trời.

Giáo Chủ: Mời Sư Tổ dùng tiệc.

Lã Tổ: Đa tạ....

Giáo Chủ: Vì thời giờ đã muộn, sự tiếp đãi như có điểm nào không được chu toàn, xin chư vị cao minh chân chính tha thứ. Tể Phật cùng Dương Thiện Sinh bữa nay tới đây dự hội, tôi cảm thấy lòng vui sướng vạn phần, cửa thiền phát huy đạo giáo, ứng thiên cơ thuyết pháp là một nghĩa cử thuận lòng Trời, hợp lòng người. Quyển sách Địa Ngục Du Ký nọ viết nên được là hoàn toàn nhờ dựa vào bút liệu cảnh đào, thông tính linh truyền chân lý của Thánh xưa ban. Người đời nên hiểu sự dụng tâm của Trời, cố gắng tôn kính vâng theo lương tâm thiện lý, sau khi chết mới được miễn hình phạt của mười cửa điện. Danh xưng Bồ Tát Địa Tạng là tiếng tôn xưng nơi cửa Phật, còn như cửa đạo lại tôn xưng tôi là Phong Đô Đại Đế, cũng như âm phủ còn gọi tôi là Phong Đô Địa Ngục, người đời phần lớn chưa rõ, bữa nay nhân Địa Ngục Du Ký viết thành phụ làm lời nói cuối sách để người đời được tỏ.

Tể Phật: Đài sen hiện giờ lơ lửng giữa không trung, từ hai năm nay chư sinh thuộc Thánh Hiền Đường gian lao khổ cực mới gặt hái được đạo quả. Ta không có lễ vật ban tặng, nên đem tòa sen này ban cho Dương Sinh để làm vật kỉ niệm vì suốt hai năm qua thầy trò ra vào chốn u minh viết sách, hy vọng Dương Sinh rất yêu quý nó.

Dương Sinh: Cảm tạ ân sư đã ân ban tòa sen, nhận xong mới cảm thấy thẹn thùng. Con nguyện tôn trọng lời thầy dạy cùng trông mong từ đây mãi mãi về sau ân sư có thể tùy thời mở đạo.

Tể Phật: Phật ở bên cạnh con, chỉ cần con giữ vững tâm Phật, ắt có thể thành Phật vậy.

Giáo Chủ: Bình rượu Quỳnh Tương đặc biệt này, mời Dương Thiện Sinh mang về Thánh Hiền Đường tặng toàn thể môn sinh uống, họ cũng quá khổ cực gian lao. Phạm kẻ ần tống hay thuyết giảng sách Địa Ngục Du Ký để khuyên đời, ngày đêm Du

Thần tùy thời đi tuần để kiểm tra rồi về báo cáo, địa phủ đều có hồ sơ lưu giữ, phạm có điều sở cầu đều có thể hiệu nghiệm như âm thanh tương ứng. hy vọng nhiều người phát tâm in tặng để truyền bá khắp trong thiên hạ, công đức kêu gọi lòng người thức tỉnh thực quả là vô lượng. Sau hết xin chúc Thánh Hiền Đường môn sinh công quả tròn đầy, vận may hưng phát.

Tể Phật: Dương Sinh, chúng ta chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Cảm tạ Ngọc Đế, Giáo Chủ Ân Sư cùng chư vị Đạo Trưởng đã che chở chỉ dạy, vĩnh viễn khó quên ơn, ước mong tái ngộ.

Giáo Chủ: Mời quý vị đang an tọa đứng lên, tiễn chân Tể Phật cùng Dương Thiện Sinh trở lại Thánh Hiền Đường.

Tể Phật: Rượu Quỳnh Tương phải giữ khéo, đó là báu vật sau hai năm khổ cực gian lao mới thu hoạch được.

Dương Sinh: Thưa con sẽ không để thất lạc, đã giữ kỹ thành quả này, giấy ban khen cũng cất trong bọc. Con đã lên đài sen. Mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tể Phật: Vì ai mà khổ cực vì ai mà gian nan? Âm Dương Giới, Quỷ Môn Quan, đi khắp cõi Âm Tào Địa Tạng, hai năm vất vả cạn tâm huyết, tung hết sức lực là cốt mong chúng sinh bỏ ác theo thiện, đến nay nguyện ước đã thành, cái còn lại chỉ là nhìn chúng sinh có quay đầu hướng vào bờ hay không mà thôi. Địa Ngục Du Ký viết xong, tâm thân được vui vẻ thanh nhàn. Muốn tu, không tu ta chẳng quản, địa ngục, lên thiên đường đều do người đời tự mình đi tới, nhớ đây, nhớ đây! Mong ước chúng sinh như hoa sen “*gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn*”. Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác. Ta cùng đồng tử Ngọc Hư phải trở về Trời trả sắc chỉ.

(còn tiếp)

